

Jessie Wood
en de Verloren Diamant

JESSIE WOOD EN
DE VERLOREN
DIAMANT

Tine Daelmans

Schrijver: Tine Daelmans
Coverontwerp: Baby in red
ISBN: 9789464922332
© 2023 Tine Daelmans

Een eiland waar bijna niemand, behalve de bewoners zelf, geweest is. Het ligt verborgen in de ruwe oceaan, maar het is niet onmogelijk om het te vinden.

De tempel op het eiland – met zijn schat zo onbetaalbaar – is ogenschijnlijk gemakkelijk te betreden, als je al zo ver raakt.

Maar als je dan eenmaal hebt wat je zoekt, vergeet dan maar dat je ooit nog de palmbomen, het strand en de lucht zal zien. Duistere machten en wezens heersen over de tempel en zijn schat.

En mocht je er toch in slagen om levend van het eiland weg te komen en lukt het je om de vertrouwde wereld weer veilig te bereiken, dan heb je onwaarschijnlijk veel geluk gehad.

Er wonen diverse wezens op het eiland. Hun werd voorspeld dat er mensen kwade bedoelingen met hen, het eiland en zijn schat zouden hebben, maar ook dat er iemand zou komen, die hen daartegen zou beschermen en voor altijd achter hen zou staan. Ze weten echter niet wie er goed of slecht is, maar staan op het punt om daar achter te komen.

Hoofdstuk 1

De diamant

‘Denk eraan dat we zo snel mogelijk de ruimte in de tempel moeten bereiken waar de diamant zich bevindt,’ zei een man. ‘Vergeet vooral niet dat als er iemand gedood wordt, we op dat moment alleen aan onszelf moeten denken. Dat betekent dus: doorlopen!’

Aan de manier waarop hij dat zei, kon je horen dat hij enkel in de diamant geïnteresseerd was. Het kon hem niets schelen indien iemand straks gewond of zelfs dood zou achterblijven, zolang hij dat waardevolle ding maar te pakken kreeg.

De man was smal van gestalte, maar toch pezig en gehard. Hij had korte, zwarte haren en hij straalde behoorlijk veel gezag uit. Hij droeg een geweer in zijn hand. Zijn naam was Jack Fox.

Wel twintig mannen met in de zon blikerende, vlijmscherpe messen, volgden hun bevelhebber en gingen een voor een de tempel binnen.

In het regenwoud keken twee mensen vanaf een veilige plek toe, hoe deze groep mannen het oude gebouw betraden.

‘Gaan ze doen wat ik denk dat ze gaan doen?’

‘Ik denk het wel, broertje.’

Zodra de indringers de tempel binnen waren, merkten die al gauw dat het daarbinnen duidelijk geen pretje was. Ze bevonden zich in een enorme, ruime, donkere hal die bleekjes oplichtte door de zon die door de ramen scheen. Klimplanten hadden zich hier al reeds doorgewurmd en in de hele setting heerste een onaangename sfeer. Verderop bevond zich een gang waar ze zich even later een weg door baanden. Meteen liepen ze via een lichte helling bergaf,

steeds dieper onder de grond. Stilaan verdwenen ze in de duisternis.

De gang was verlicht met toortsen en hier en daar waren er muurschilderingen aangebracht, die schijnbaar een soort van historisch verhaal voorstelden.

‘Kom op, doorlopen!’ riep Fox nogmaals en ze begonnen aan hun zoektocht naar de diamant.

Ze stapten een tijdje vlot door, waarna ze ook nog eens een heleboel treden af daalden. Op de benedenverdieping zagen ze een grote, donkere en diepe kuil van zo’n anderhalve meter breed. Hier moesten ze duidelijk overheen. Fox sprong als eerste en beval de anderen om te volgen.

Na een kwartiertje stappen, kwamen ze bij een gigantische poort aan. Die kregen ze pas geopend, nadat ze er flink wat kracht op uitgeoefend hadden. Een immens grote kamer, vol met juwelen en goud, was wat er achter deze poort schuilging en toen ze dit in werkelijkheid zagen, was iedereen met verstomming geslagen. In het midden van die kamer stond een zware pilaar van twee meter hoog, gemaakt van hardsteen en versierd met gouden knoppen. Daarop stond een grote, glazen kubus. In die kubus zat een diamant die juist in de handpalm van een volwassen man zou kunnen passen. De pilaar met de glazen kubus op, was geplaatst op een verhoogd platform. Je kon er gemakkelijk bij raken, je moest hier enkel een paar treden voor op stappen.

Een van Fox’ handlangers, die zich zichtbaar niet op zijn gemak voelde, keek om zich heen en zei met een piepstemmetje: ‘Meneer Fox, is het niet beter dat we teruggaan? Ik bedoel maar... we weten niet eens of we de diamant veilig en zonder gevaar kunnen meenemen.’

‘Ben je helemaal gek geworden? Wie denk je wel niet dat je bent?’ snauwde Fox terug.

‘Ik wil alleen maar zeggen dat u beter even achterom kijkt, om te zien wat er met onze voorgangers gebeurd is.’

Fox draaide zich om en zag toen pas wat de man bedoelde. De muren waren besmeurd met enorme spatten bloed en hier en daar zag je beenderen liggen, waarvan het vlees al lang weggerot was.

‘Maak je je daarover druk?’ vroeg Fox dan. ‘Je bent toch niet bang voor een beetje bloed en een paar knoken, ofwel soms?’

Fox draaide zich terug in de richting van de diamant en wandelde erop af. Hij stapte de trap naar het verhoogde platform op. Toen hij voor de glazen kubus stond en de diamant bewonderde, zag hij een kleine opvallende glinstering *in* de diamant. En dan zag hij wat het was. In de diamant zat nog een veel kleinere diamant. Ze pasten perfect in elkaar. Hij zag dat er in de glazen kubus ook nog eens vier medaillons lagen. Fox pakte zijn geweer en sloeg ermee op de kubus, zodat deze brak. Gejaagd nam hij eerst de medaillons van tussen de glasscherven uit en stopte deze in een kleine tas die hij om zich droeg. Dan pakte hij de diamant op en bekeek hem zorgvuldig. Zijn triomfantelijke lach weerklonk door de hele ruimte.

‘Kijk mannen, er is niets om bang voor te zijn. Niets om jullie zorgen over te maken... voorlopig,’ mompelde hij voor zichzelf uit.

Zodra hij weer op de vloer stond, hoorden ze gekraak. De grond begon te beven, het plafond bewoog en er schoven luiken open. Er vielen grote stukken rots uit. Sommige mannen konden deze onmogelijk ontwijken en zij werden onder het puin bedolven. Fox slaagde erin op tijd weg te duiken.

De poort – hun enige uitgang – werd stilaan versperd door een hek gemaakt van scherpe speren, dat langzaam vanuit het plafond zakte. Ze liepen voor hun leven om tijdig door de poort te raken. De jongste van de groep gleed juist op tijd als laatste onder het hek door. Een collega die drie meter achter hem liep, strandde voor een gesloten hek en klampte zich hieraan vast. De man smeekte om hulp, maar het was al te laat. Een zware rotsblok verpletterde

hem. Fox bereikte de uitgang van de kamer, samen met nog tien van zijn mannen.

Het voelde net alsof de tempel ieder moment kon instorten en daar wilden geen van hen het slachtoffer van zijn. Ze liepen richting de uitgang en zagen de trap al snel, maar stonden dan opnieuw voor die grote kuil. Aangezien de ondergrondse gang daverde en de vloer ook golfde, was een sprong over die kuil niet meer zo vanzelfsprekend. Fox verplichtte daarom een van zijn mannen om de eerste sprong te wagen. Die landde gelukkig veilig aan de overkant.

‘Ik leef nog, ik leef nog!’ joelde de man van blijdschap, maar plots verloor hij zijn evenwicht. Hij zwierde nog met zijn armen om zich te herpakken, maar het had geen zin. De man viel met een gil de diepe kuil in. De rest van de groep stond ademloos toe te kijken hoe hun collega in het donkere gat verdween. Hij viel met een harde smak tegen de grond.

‘Alles is oké! Ik leef nog steeds!’ riep de man opgelucht vanuit de kuil. Iets had zijn val gebroken. Hij voelde om zich heen, om te raden wat het was. Hij kon nauwelijks iets zien. Het maakte klikkende geluiden, toen hij er met zijn handen doorheen ging. Het had allemaal dezelfde textuur, maar wel telkens een andere vorm. Hij nam een van deze dingen vast en hield het recht voor zijn ogen. Toen hij uiteindelijk zag wat het was, slaakte hij een kreet. Hij had een mensenschedel in zijn handen. Geschrokken gooide hij die weg. Hij kroop bang achteruit, terwijl het overal onder hem kraakte. Zou er een uitweg zijn? Plots botste hij met zijn rug ergens tegen. Het bewoog! Hij draaide zich om en zag dat een paar feloranje ogen hem aanstaarden. Hij krijste het uit van de angst. Zijn collega’s hoorden hem tekeergaan. Geluiden alsof de man daarbeneden verslonden werd, volgden al snel.

Bang keken de overgeblevenen elkaar aan, behalve Fox – die bekommerde zich enkel om de diamant. Met de moed der wanhoop, sprongen ze over de kuil. Wie het gehaald had, ving de ander

op en haastig renden ze de trap op. Maar ook daar bleken ze niet langer veilig te zijn. De trap brokkelde stilaan af en leek wel een glijbaan te vormen. De treden verdwenen bij één man onder zijn voeten. Hij viel met een klap neer en gleeed zo naar beneden, recht de kuil in. Vlak daarna verdwenen de treden bij nog enkele collega's van hem, die hetzelfde lot ondergingen. Hun gekrijs klonk door de gang.

De rest bereikte – als bij wonder – veilig de bovenverdieping. Zij slaakten een diepe zucht en dachten al dat ze gered waren. Maar plots weerklonk een nieuw, akelig geluid. Het kwam onmiskenbaar van waar zij zonet vandaan gekomen waren en het leek erg veel op gehijg. Fox draaide zich net als zijn volgelingen om. Er stonden een tiental rare, vrouwelijke wezens. Ze legden de link al snel – *dat* zat er dus in die kuil. De wezens zagen er oud en gerimpeld uit, hadden akelige handen en het bloed droop van hun mond. Hun nagels waren zeer scherp en de diepe wonden in hun gezicht maakten hen nog angstaanjagender. Wat ook opviel, waren hun puntige tanden en het feit dat sommigen van hen ook iets scherps bij zich hadden om mee te werpen. Het had iets weg van een boemerang, maar dan met scherpe mesjes erop.

Een van de enge wezens slaakte een kreet van razernij. Het geluid bezorgde iedereen kippenvel. De wezens kwamen met kleine stappen dichterbij.

‘Ik denk niet dat ze willen praten,’ mompelde Fox. Nog geen seconde later wierp een van deze monsters haar wapen. Een van Fox' mannen werd in zijn borst geraakt en zakte met een zucht ineen. Fox pakte zijn geweer en schoot een paar keer op een willekeurig, bloeddorstig wezen. Het slachtoffer maakte een beangstigend, krijsend geluid en viel vervolgens dood op de grond. Dat maakte haar soortgenoten niet bang, hoewel Fox daar wel op gehoopt had, maar juist nog agressiever dan ze al waren.

Ook Fox' mannen trokken nu hun geweer en schoten in het rond, terwijl ze samen met hun bevelhebber de benen namen.

Zowel monsters als mensen sneuvelden. Maar dan zagen Fox en zijn mannen wel een heel leger van diezelfde wezens achter hen aanlopen. Ze beseften dat ze voor hun leven moesten spurten en dat het neerschieten van enkele wezens nog weinig zin had. Het remde hen bovendien alleen maar af, dus staakten ze het vuren tijdens hun ontsnappingspoging.

Fox en degenen die nog overbleven, zagen de uitgang van de tempel. Het was nu of nooit. Ze liepen zo hard als ze konden, maar hier en daar werd nog iemand dodelijk getroffen. Enkel Fox en drie van zijn mensen slaagden er uiteindelijk in om uit de tempel te ontsnappen en deze achter zich te laten. Ze bleven echter lopen, bang dat de wezens hen achterna zouden blijven komen. Maar tot hun verbazing zakte het geluid van de monsters weg. De mormels konden blijkbaar op een of andere manier de tempel niet verlaten. Degenen die woest genoeg waren om het toch te proberen, verbrandden zodra ze in het zonlicht kwamen. De wezens die nog binnen in de tempel zaten, zagen het gebeuren en trokken zich haastig terug.

Nu wisten de overgebleven mannen pas *echt* waar dat bloed in de tempel vandaan kwam. Opnieuw had de jongste van Fox' bende geluk – hij behoorde tot een van de overlevenden.

De broers die zich in het woud verscholen, keken beiden op een veilige afstand toe hoe de diamant gestolen werd. Ze konden zelf niets doen. Ze waren in de minderheid en hadden geen wapens.

Ze wilden langs de dieven heen glippen, maar een van de gebroeders trapte op een tak. Fox hoorde het gekraak. Hij zag iets bewegen achter een grote plant. Hij stormde er recht op af en greep de man die erachter verscholen zat bij zijn kraag.

‘Je dacht toch niet dat je ons kon bespieden, hè? Wie ben je?’ Fox bracht een mes naar de man zijn hals. ‘Vertel me je naam!’ Maar de man zweeg. ‘Antwoord op mijn vraag!’ eiste Fox en

terwijl drukte hij het mes stevig tegen de keel van deze weerloze man.

‘Simon... Simon Brown,’ zei de man dan.

‘Laat dit niet nog eens gebeuren, Simon – of je komt er *heel* slecht vanaf.’

Dan viel er plots iets zwaars achter Fox op de grond. Hij draaide zich als door een slang gebeten om. De broer van de bedreigde man had zich uit een boom laten vallen, waarin hij zich verstopt had en gaf Fox een dreun. Het was een welgemikte slag die Fox een tijdje buiten bewustzijn bracht. De diamant glipte uit Fox’ handen en Simon graaide hem van de grond. De broers wilden de diamant veilig terug naar de tempel brengen, maar Fox zijn manschappen versperden hen de doorgang. Simon en zijn broer konden geen kant meer op. Ze keken elkaar aan en uiteindelijk zei Simon: ‘Alsjeblieft.’ Hij gooide de diamant naar de drie helpers van Fox en eentje ving hem op. Doordat deze mannen even afgeleid werden, kregen de broers de kans om naar de tempel te rennen, om daar vervolgens te gaan schuilen. De gewapende mannen van Fox wisten niet goed wat ze moesten doen en verroerden zich haast niet.

Nadat Fox weer bijgekomen was, nam hij woedend de diamant uit de handen van de man die hem gevangen had en keek ernaar. Tot zijn verbazing was het kleinste deel uit de diamant verdwenen.

‘De diamant, waar is die kleine diamant?’ schreeuwde Fox.

‘Wat is er, meneer? U heeft nu toch uw diamant?’ vroeg een van zijn werknemers.

‘Nee!’ antwoordde Fox furieus. ‘Iemand van hen heeft het kleine diamantje uit deze diamant genomen! Grijp ze! Ga er achteraan en laat ze niet ontsnappen!’

Zijn mannen liepen terug richting de tempel om Simon en zijn broer tegen te houden, maar toen ze zagen dat de twee broers de tempel binnengingen, bleven ze staan.

Twee helpers grinnikten. Ze wisten dat Simon en zijn broer elk moment zo goed als dood waren. De derde helper – de jongste – voelde zich echter helemaal niet goed bij deze situatie, maar durfde dit niet te vertellen. Hij kon er in ieder geval niet mee lachen en had medelijden. Maar al gauw was er voor deze jonge kerel een reden om diep vanbinnen heel blij te zijn. De broers bleven aan de ingang van de tempel staan, maar er kwam geen wezen om hen te verslinden. Simon zwaaide met een glimlach om de bandieten uit te dagen. De jongste helper van Fox haalde opgelucht adem – de broers waren veilig *en* er was een reden om hen met rust te laten. Ze keerden dan maar terug naar Fox.

‘Ze leven nog, maar ze zitten in de hal van de tempel. Daar waren geen wezens meer te zien. Die zitten vast weer ondergronds en hebben niet door dat die twee mannen zich daar schuilhouden,’ legde een van Fox’ helpers uit. Toch wilden geen van hen de tempel nog binnengaan – ook Fox niet.

‘Dat is geen probleem. Laten we terug naar de boot gaan. We krijgen ze later nog wel te pakken. Ik zal je vinden, Brown,’ gromde Fox spinnijdig, terwijl hij naar de diamant keek.

Twee dagen later waren deze schurken eindelijk terug in hun vertrouwde omgeving, weg van het akelige eiland. Ze meerden aan bij een – op het eerste gezicht uitzierend – kraakpand. Het was een oude loods. De ramen van het pand waren stukgeslagen en het zag er verlaten, vervallen en verroest uit, alsof hier al jaren niemand meer geweest was. Enkele tonnen benzine stonden daarbinnen op elkaar gestapeld en in een muur was een gammele lift gebouwd. Die namen Fox en zijn drie helpers om naar beneden te gaan. Het duurde even voor de lift tot stilstand kwam en de deuren weer openschoven.

Beneden zag het er helemaal anders uit. Het contrast met de ruimte waar ze net van kwamen was immens – alles leek hier nieuw.

Verschillende gangen kwamen samen, die elk naar een andere ruimte leidden.

Ze gingen een kamer binnen die veel luxe uitstraalde. Er was een grote sofa, een tv, een desktop, een toestel om je armspieren te trainen, een grote tafel met stoelen rondom en nog veel meer.

Fox liet zijn spullen op de grond vallen. Zijn twee handlangers borgen hun geweren op in een grote, doorzichtige, glazen kast. De kast was zo groot als de breedte van de muur. De derde en jongste helper moest Fox zijn spullen opruimen, alsof hij zijn slaafje was.

Fox wandelde naar een tafel met een glazen kastje en borg de diamant erin op.

‘We hebben het grootste deel, het zal niet zo moeilijk zijn om het kleinste te vinden,’ zei hij. ‘Zoek zijn naam eens op, John. De naam van de man die onze diamant heeft: Simon Brown.’

De jongeman die zonet ook Fox’ spullen opgeborgen had, plaatste zich achter de desktop en deed wat van hem gevraagd werd. Hij wreef zijn brilglazen nog rap even schoon. De andere twee volgelingen van Fox – Roy en Harry – zetten zich relaxt op de sofa. Blijkbaar hadden ze niets beters te doen. Beiden waren zij smal van gestalte, maar ze waren in elk geval toch breder dan John.

‘Meneer, ik denk dat ik iets gevonden heb,’ zei John dan.

Fox ging naar hem toe en keek eens goed naar wat er op het scherm van de desktop te zien was. Alles wat hij wilde weten, kon hij daarop zien: een foto van Simon, zijn geboortjaar en zelfs een adres. Een brede grijns verscheen op Fox’ gezicht en hij wist wat hem te doen stond.

Hoofdstuk 2

Jessie Wood

Ze griste haar pistool van de grond. Het bloed sijpelde uit haar schouder. Ze zag er zelfverzekerd uit met haar lange, bruine haren die met een elastiekje bijeengebonden waren. Ze was drieëntwintig jaar jong en droeg een zwarte tanktop en een legerbroek die in haar stevige, zwarte enkellaarzen zat.

Ze wandelde naar een open plek, waar een piloot met zijn helikopter landde en stapte in. Ze vlogen naar het CIA-kantoor in Los Angeles. Nadat ze geland waren op het dak ervan, stapte de jonge dame uit de helikopter en wandelde naar een deur. De piloot legde de motor stil en liep haar achterna. Zijn naam was Jimmy. Hij dokterde altijd de perfecte tactiek voor haar uit, waarmee ze de meeste kans op slagen had, alleen hield ze zich daar zelden aan – improviseren was meer haar ding. Hij droeg een jeans en een simpel, geruit hemd. Hij had korte haren en zag er tamelijk slank uit, maar ook wel slim en dat was hij ook. Jimmy was twee jaar ouder dan zij.

De jonge dame drukte een code in aan de linkerkant van de deur en de deur schoof vervolgens open.

‘Jessie!’ riep Jimmy, terwijl zij het gebouw binnenwandelde. Hij probeerde nog door de deur te glippen, maar die schoof voor zijn neus weer dicht. Hij drukte vlug de code opnieuw in en probeerde haar in te halen. Ze stapten door de gang.

‘Jessie, hoe verliep je missie? Ging alles zoals verwacht?’

‘Het kon niet beter gegaan zijn. Het is ook niet echt moeilijk om een bom te plaatsen in een gebouw waar zich overal explosieve stoffen bevinden,’ antwoordde ze.

‘Is er iemand buiten jijzelf gewond geraakt?’

‘Ik denk van niet. Ik was zo vriendelijk om hen te waarschuwen dat er elk moment een bom zou afgaan en wat kreeg ik in de plaats? Ik kreeg een shotgun op mij gericht. Ik gaf hen tenminste nog de keuze om te vluchten of om opgeblazen te worden. Wat zou jij kiezen?’

‘Vluchten, denk ik.’

‘Volgende keer krijgen ze geen waarschuwing meer. Ik hoop voor hen dat ze hun illegale handeltje nu laten voor wat het is – opgegaan in vlammen. Dan is deze zaak nu gesloten.’

‘Dat is allemaal goed en wel, maar zou jij je arm niet beter laten verzorgen?’ vroeg Jimmy uit bezorgdheid.

‘Ik denk dat dit nog wel even wachten kan,’ zei ze en ze klopte op een deur.

‘Binnen!’ riep een zware stem.

‘Zoals je wil,’ zei Jimmy. ‘Ik zie je nog wel.’ En hij wandelde alleen verder naar waar hij moest zijn. Jessie reageerde er niet meer op en opende de deur.

Een man lachte toen ze zijn kantoor binnenkwam.

‘Ah, Jessie. Ik zie dat je terug bent van je spannend avontuur? Een paar schaafwonden, onder andere, zie ik, maar het belangrijkste is dat de producten vernietigd zijn en dat jij nog leeft, of niet?’ Dan viel er een korte stilte, waarna de man verderging. ‘Jessie, je hebt geweldig werk geleverd en dat brengt jou flink wat geld op. Jouw volgende missie is op een eiland en die belooft pittig te worden. Voor meer uitleg moet je vanavond om acht uur naar de vergadering komen, al geloofde ik zelf heel weinig van die blonde zijn verhaal over een diamant,’ kraamde hij uit zonder dat Jessie er ook maar *iets* tussen kreeg. Wie was die blonde dan waar hij het over had? Daar was ze wel benieuwd naar.

‘Winstone, ik ben net terug. Er zijn zoveel agenten, dus waarom moet uitgerekend *ik* dit doen?’ vroeg ze.

‘Ten eerste spreek jij mij op de werkvloer aan met “meneer” en ten tweede, dit is een van de moeilijkste missies die we ooit zullen

moeten volbrengen. Jij bent een van onze beste agenten en ik heb mijn volste vertrouwen in jou. Is het dan niet logisch dat jij dat moet doen? Dus ik verwacht je om acht uur in de vergaderzaal.’

Jessie knikte, wandelde zonder een woord te zeggen de deur uit en zocht vlug de EHBO-ruimte op. Daar werden al haar wonden ontsmet en verzorgd. Haar bovenarm werd met een windel ingewikkeld. Ze nam daarna haar jas – een stoere, zwarte, leren bikerjack – en reed met haar auto naar huis.

Rond zeven uur ’s avonds kwam ze thuis aan. Jessie woonde in een enorm grote villa met een ruime garage, een grote voortuin en een ontzettend uitgestrekte achtertuin met een zwembad er middenin.

Bij het betreden van de riante woning kwam je in een grote en hoge hal terecht. Meteen aan de linkerkant van deze open ruimte bevond zich de woonkamer. Naast de woonkamer lag de eetkamer en ging je daar de hoek om, dan kwam je terecht in de keuken. Direct aan de rechterzijde van de hal was een toiletruimte. De deur die zich daarnaast bevond, was de deur die aansloot op de garage. Om af te sluiten bevond zich daarnaast ook nog een wasplaats en berghok. Via de hal kon je elk van deze ruimtes gemakkelijk en snel bereiken, ze waren daar immers omheen gebouwd.

De trap om naar boven te gaan, bevond zich alsook in de hal. In het midden van deze ruimte om precies te zijn, recht tegenover de voordeur. Een balustrade zorgde ervoor dat rondwandelen op de bovenverdieping volledig veilig was.

Op de bovenverdieping was er nog een toiletruimte, een zeer luxueuze badkamer en een enorme inloopdressing, die enkel via Jessies slaapkamer te bereiken was. De slaapkamer van Jessie was prachtig, exclusief ingericht, met uitzicht op de voortuin. Dit alles bevond zich in het voorste gedeelte van de villa.

Het achterste deel van de villa was als het ware een echte sportzaal, al zag je daar van buitenaf niets van. Wilde Jessie daarin trainen, dan moest ze de deur onder de trap nemen, die naar de kelder

leidde. In de kelder was een grote, glazen deur, die de ingang was van deze zaal. Als je dan ineens in de sportzaal stond, oogde hij imposant en dat was het ook. De muren ervan waren veertien meter hoog en het dak was hier van stalen frames met glas daartussen. Het dak zorgde op zijn beurt ook weer voor extra ruimte – het was een schilddak. De sportzaal was één gehele ruimte, van het kelder-gedeelte tot de top van de villa.

Hoe kwam een jonge, alleenstaande vrouw van drieëntwintig jaar oud aan zo'n immens grote woning?

Jessie had nog één uur de tijd om zich klaar te maken, te eten en terug naar haar werk te rijden. Ze at eerst, douchte zich dan en trok een skinny jeans, een zwarte T-shirt en daarover haar bikerjack aan.

Drie minuten voor acht kwam Jessie op haar werk aan. Haastig ging ze naar de vergaderzaal. Ze was juist op tijd.

In de zaal stond één grote tafel met veel stoelen rond. Nadat Jessie plaatsgenomen had, was er nog één stoel vrij. Daar hoorde Winstone te zitten, maar hij stond nu vooraan om de uitleg te kunnen geven, zoals dat gewoonlijk gedaan werd. Ook vooraan stond een tafeltje met een doek erover. Er moest daaronder iets speciaals liggen, geen twijfel mogelijk.

Nu iedereen er was, kon Winstone met zijn uitleg van start gaan.

‘Ik heb jullie bijeengeroepen voor een nieuwe missie,’ begon hij en er kwam vanuit het plafond een redelijk groot scherm naar beneden. ‘Jullie kennen allemaal een diamant, hoop ik?’ Iedereen knikte. ‘En ik hoop dat jullie dan ook weten dat een diamant veel geld waard is?’ Een schets van een diamant werd op het scherm getoond. ‘Wel, deze diamant die jullie op het scherm zien, is veel en ik benadruk *veel* meer geld waard dan alle andere diamanten. Hij is omzeggens onbetaalbaar. Deze diamant bevat, zoals jullie kunnen zien, ook nog een kleinere diamant en samen kunnen ze grootse dingen verrichten. Samen vormen ze *de Diamant der*

Zielen. Degene die de Diamant der Zielen bezit, kan mensen in zijn of haar macht hebben, controle over alles en iedereen krijgen en mensen laten doen wat hij of zij wil dat ze doen. De diamant ligt in een tempel op een onbekend eiland, genaamd Malubia. Of beter gezegd: de diamant *lag* daar in de tempel. Hij is gestolen en dat moet niet gemakkelijk geweest zijn.’ Iedereen zat op het puntje van zijn stoel en wilde meer weten. ‘De tempel op het eiland is heel speciaal en heeft een lange gang die zich verderzet, diep onder de grond. Via deze gang kom je uiteindelijk bij een juwelenkamer terecht. De tempel is de enige ingang naar die kamer. Op het eerste gezicht lijkt alles in de tempel en zijn gang normaal, maar vergis je niet. De bewoners ervan, genaamd Mia’s, hebben hier en daar een paar aanpassingen aangebracht, zodanig dat als er iemand binnendringt en vervolgens met de diamant probeert te ontsnappen, zij deze dieven kunnen stoppen. Mia’s voelen het als de diamant meegenomen wordt en vallen dan aan. Met hen kom je beter niet in contact, net als met de vele andere wezens op het eiland, of het zou wel eens het einde voor je kunnen betekenen,’ zei Winstone. Hij keek Jessie zo serieus in de ogen aan, alsof die uitleg specifiek voor haar bedoeld was. ‘De Diamant der Zielen is zopas gestolen, maar niet helemaal. Ze zijn slechts met één deel ervan gaan lopen – enkel met de grote diamant,’ sprak Winstone tegen iedereen in de zaal.

‘Maar wat is er dan gebeurd met het andere deel?’ vroeg een man geïnteresseerd.

‘Dat is pas gevonden en ligt hier,’ antwoordde Winstone en stapte naar het tafeltje met het doek erover. ‘Zie hier... het kleinste deel van de Diamant der Zielen.’ Hij trok het doek weg en daaronder lag een klein, vierkant, doorzichtig doosje met een diamant erin. Deze diamant had slechts de grootte van een duimnagel. Winstone pakte het op en iedereen keek het verwonderd aan. ‘Zonder dit diamantje staan de dieven nergens en kunnen ze niets doen,’ vermeldde hij.

‘Hoe wist je dat de grote diamant gestolen was?’ vroeg een oudere vrouw in de zaal.

‘Dat vergat ik jullie bijna te vertellen. Er is iemand die het mij allemaal uitgelegd heeft. Hij zal moeten meereizen naar Malubia, willen we beide delen bezitten. Ik stel jullie voor aan... Edward Brown.’

Een man met blonde haren tot aan zijn schouders kwam op vraag van Winstone naar voren. Op zijn puntige neus stond een bril met ronde glazen. Een gescheurde broek, oude schoenen en een slordige, bruine, lange jas gaven hem een zeer onverzorgde uitstraling.

‘Meneer Brown verblijft soms wel maanden op Malubia,’ zei Winstone. ‘Hij was jaren geleden toevallig bij dit eiland uitgekomen, samen met zijn broer, Simon, en ondertussen is het zijn tweede thuis geworden. Zijn passie is het bestuderen van de fauna, de flora en de “wezens” op het eiland. Hij is trouwens ook de enige die de Mia’s echt kent en weet hoe ze in elkaar zitten. Meneer Brown heeft tenslotte ook dit diamantje gevonden en heeft aan de Mia’s beloofd om beide delen veilig terug te brengen. Hij was een goede vriend van twee personen die hier vroeger werkten. Eerst geloofde ik hem niet, maar ik nam het zekere voor het onzekere,’ gaf Winstone nog als extra info. ‘Dit klopt toch wat ik over u vertel, meneer Brown, of niet?’

‘Jawel,’ bevestigde Brown en sprak hierna tot iedereen in de vergaderruimte. ‘Ik heb gisteren contact met meneer Winstone opgenomen. Die goede vrienden van me – die er spijtig genoeg niet meer zijn – gaven me zijn nummer. Ik moest van hen naar Winstone bellen als er ooit een ernstig probleem was met betrekking tot het eiland en dat heb ik gedaan. Ik wist natuurlijk niet dat ik naar de baas van een CIA-kantoor belde, maar er was hoe dan ook geen andere oplossing – het was van levensbelang dat er ingegrepen werd,’ beweerde hij.

‘We hebben inmiddels al een dader gevonden,’ vertelde Winstone na een korte stilte. ‘Jack Fox – een geslepen rover die heel wat manschappen achter zich heeft staan – heeft de grote diamant nu in zijn bezit.’ Vervolgens kwam er een afbeelding van Fox op het scherm. ‘Brown kwam ook met deze schurk in contact en kon diens uiterlijk dus ook uitgebreid beschrijven. Er werd een robotfoto opgemaakt en de persoon die hierop stond – Fox dus – kwam ons bekend voor. Fox is uit op rijkdom en heerschappij en na een paar jaar gevangenisstraf heeft hij het nog steeds niet afgeleerd. Met de twee delen van de diamant kan hij regeren over de hele wereld als hij dat wil. Zoals ik al zei, kan de persoon die de Diamant der Zielen heeft, mensen in zijn of haar macht nemen, maar... wij hebben twee voorwerpen van de Mia’s gekregen.’ Winstone pakte ook nog twee gouden medaillons met een klein, zilveren randje van het tafeltje. ‘Enkel en alleen de mensen die een van deze medaillons dragen, kunnen tegen de Diamant der Zielen beschermd worden. Jammer genoeg hebben we er maar twee – Fox heeft er vier uit de tempel gejat. Dit is alles wat jullie ervan moeten weten. Overmorgen beginnen we aan de zaak.’

De aanwezigen mochten vertrekken en stonden op. Winstone wilde nog rap iets met Brown in de vergaderzaal bespreken. Jessie bleef zitten, terwijl ze eigenlijk naar buiten hoorde te gaan. Ze kende de naam ‘Jack Fox’ maar al te goed.

Een klein twaalfjarig meisje stond op de stoep aan een bushalte, te wachten op haar schoolbus. Iedereen die de bus moest nemen, wandelde langs haar door en negeerde haar. Niemand deed de moeite om ook maar iets tegen haar te zeggen. Ze voelde zich eenzaam. Er kwamen vier jongens op haar afgestapt. Zij waren een paar koppen groter dan zij en ettelijke jaren ouder.

‘Kijk eens wie we daar hebben! Het buitenbeentje!’ zei een van hen. De jongen had een grijns op zijn gezicht en de drie andere jongens grinnikten om zijn gemene opmerking. Ze hadden het

duidelijk op haar gemunt. ‘Je hebt er toch niets op tegen als ik eventjes in je schooltas rondneus, of wel soms, Jessie?’ De jongen gebarde met zijn hoofd naar haar en zijn drie vrienden grepen haar vast. Hij die dit bevel gaf, was ongetwijfeld de leider van de groep. Hij rukte de schooltas van haar rug. ‘Eens kijken wat we hier hebben.’

‘Geef mijn spullen terug, Jack!’ riep Jessie overstuur, maar hij deed gewoon verder.

‘Eigenlijk zie ik hier niets nuttigs in zitten, of toch?’

Jack lachte eens, pakte haar lunchdoos en opende die. Hij nam er enkel het lekkerste uit en gooide de rest op de grond. Daarna draaide hij haar schooltas ondersteboven, zodat alles eruit viel. De jongens lieten haar los en terwijl ze ervandoor gingen, lachten ze luid en gunden haar geen blik meer waardig. Jessies ogen glommen, niet veel later vielen er tranen uit en ze zakte van verdriet neer. Niemand greep in, niemand durfde zich tegen Jack verzetten en Jack... die schepte er genoeg in om Jessie dagelijks te kleineren en te vernederen.

‘Jou moest ik hebben. Zou je nog even mee naar mijn kantoor willen komen?’ vroeg Winstone aan Jessie, zonder zich af te vragen waarom Jessie nog als enige in de vergaderzaal was. Hij wandelde de zaal uit en Jessie volgde. Ze gingen zijn kantoor binnen. ‘Ik wilde je nog even spreken over de zaak van de diamant,’ zei Winstone toen hij zich in zijn bureaustoel neerzette. ‘Ik heb al gezegd dat het een moeilijke missie gaat worden en daar heb ik mijn voorzorgen voor genomen.’

Jessie wist niet wat hij bedoelde en keek hem vragend aan. Je kon aan haar gezicht zien dat ze ongeduldig was. Ze wilde dan ook weten wat hij te zeggen had.

‘Alleen met Brown naar Malubia gaan wordt te gevaarlijk, zelfs voor jou, Jessie. En daarom heb ik voor jou de perfecte partner voor deze missie gevonden – een agent die heel wat aankan.’